

Kristendommen

Uforlignelige Sandhed, Magt og Majeftæt.

Af John Larsen.

Kristendommens Indtrædelse i Verden og i Menneskelivet var en mærkelig Begivenhed. Det var ikke som en Dvergang fra en beuifet Opfattelse til en anden eller fra Hedenskab til Nødedommen. Vel var Nødedommens Livsanskuelse og dens Opfattelse af Gud og Tilværelsen højere end og grundforskellig fra Hedenskabets; men selv Nødedommen var fremmed for det, der er Centralpunktet i kristendommen og dennes Kærne og Indhold. Kristendommen og dennes Kærne og Indhold. Kristendommen kom som en hel Verden af nye Tanker, der gennemgribende skulde forandre vor Tanke- og Betragtningssnaade, omdanne vort hele Samfundsliv og forny vort indre Liv. Kristendommen var Bud fra en forsonet Gud, Bud om Frelse fra Lovens Forbandede — Bud om en evig Kærlighedsuillies Værf, som selv den gamle Pagts Folk ikke kunde fatte. Den kom med Svaret til det ofte gentagne Spørgsmaal: Svad er Sandhed? Jesu Kristi, Guds Søns Ord; "Jeg er Verden og Sandheden og Livet," tilføiedeger den nye Husboldnings — Kristendommens — Indhold.

Dg det var ikke med Kristendommen som med de gamle Verdensreligioner, der hjft naede lokal Værdighed. Kristendommen henvendte sig til alle — Jøde, Græker, Træl og Fri. Den kom med Liv til hele Menneskeslægten, og i dens himmelbaarne Højhed bragte den Vælsignelse og Frihed ogsaa til dem, som enten ikke kunde se dens evige Udbring og Sandhed, eller fornægtede og modstod den. Lufinder har nydt Frugten af Kristendommens Indfyldelse, uden selv personligt at have tilegnet sig dens Lys og Kraft. Alart lod dens Evighedsbæft i Tidens Mørke, Forvirring og Fortvivlelse; de gamle Religioner formaaede nemlig ikke mere at hlyde sig Folkenes Krav og Læve. Den kom

til, der i Tidens Nat forgæves for at gøre Ende paa deres Sælshavde søgt en Klippe, hvorpaa de kunde bygge. Aldrig havde Verden hørt Mage: Alt af Naade, uforfyldt. Det, som Oldtidens Bismænd, dens Digtere og Filosofer aldrig havde drømt om, og som Jøderne kun dunkelt anede, selv i de klareste Profetier, stod med eet som Virkelighed i den ene — Jesus Kristus. Det var ikke mere en dunkel Anelse, som et Birtelighed, en Kendsgerning. Den gif ikke paa Afford med nogen som helst af Samtidens Opfattelser, stødte sig ikke til nogen eksisterende filosofisk Skole. Den var original, ejendommelig — forfællig fra alt, hvad den janelige Tanke havde døvet ved. Ved Udtagningen meddelte den sine herlige, himmelfæ Gaver til Sandhedens Vidner; den tog sin Følge fra det evige Livs Kilder, skjult i Gud og aabenbaret i Jesus Kristus. Kristendommen kom som et Nige, der ikke var af denne Verden — et Nige, der skal omfatte alle Nige, fordi det er Kænhedens Nige, Hellighedens Nige — Guds Nige. "Himmeriges Nige er nær". Svad Kristendommen vil er dette: at bringe den hele faldne Slægt tilbage til Gud ved Vidneren Jesus Kristus.

Dg Kristendommen kom som en ny Skabelse, ikke som en Forbedring af det allerede kendte. Den kom som en Dom over alt det gudløse i Verdenskulturen. Kristendommen og den fande Kultur udelukker ikke hinanden. Dvertimod! Kristendommen er af fand Kulturs Kilde, fordi den selv er den absolute Sandhed. Et Folks Kultur hunder i dets Gudsdyrkelse; derfor var de store hedenske Nigers Kultur heller ikke i Stand til at bære Slægten. Det var først i Grækenland og Rom, da man begyndte at opfatte Guddommen som en fri Personlighed, at Oldtidens Kultur tog et Dypning, som — skønt den ikke stod paa Højde med Kristendommens — dog stillede den højt over Egyptens Babyloniens,

Assyriens og den medopvejste Kultur. Det var i Kraft af disse klarere Gudsbegreber, at en Homer, en Hesiod, en Pindar, en Herodot blev mulig. Men selv denne Oldtidens højeste Kultur var blandet med Barbari. Den kan, strengt taget, kun betragtes som et nobelt Forsøg hen imod den fande Kultur. Dette gav sig Udtryk baade i Sæder, Poesi og Kunst; der manglede Sandhed, Menhed, Enhed, Styrke og Følge. De kolossale Tempelruiner manglede det opadstræbende Udtryk, og man fanner over alt den Frihed, der er den kristelige Kunsts Ejendommelighed.

Ligeom den fande Kultur hunder i et fand Gudsbegreb — en fand Gudsdyrkelse — jaaledes bestaar den fande Kultur i Menneskets naturlige Evners grundige og harmoniske Udvikling, saa at det bliver i Stand til at jøre til sin Stabels Deyftig. Mennesket var skabt i Guds Billede, og det er fra dets dybe Jald i Synden at Kristendommen vil rejse Mennesket, naar den siger: "Vorder fuldkomne, ligejom eders Jader i Himmelen er fuldkomne." Dette er Kristi store Værf: Menneskets Forskyning til en hellig Frihed. Blomsten og Kronen af denne Frihed bliver en fand og hellig Kultur — en Væft henimod Evighedsidealet — Jesus Kristus. Dette er Kristendommens uforlignelige Sandhed. Derfor maa ogsaa Resultaterne af al fand Kritik blive: Stadfæftelse af Kristendommens Hovedsandheder; derfor maa hvert eneste Jund i Orientens Mindesmarker og Ruiner blive et nyt Vidnesbyrd om Sandheden af de hellige Dytgnelser i det aabenbare Ord; derfor har Kristendommen intet at frygte fra den nedbrudende — den fernægtende Kritik, lige meget hvor megen Lærdom og Dytighed denne fider inde med.

"Guds Nige bestaar ikke i Ord, men i Kraft." 1 Kor. 4, 20.

Kristendommen hender sig til hele Menneskelivet. Den fordrer Anerkendelse paa alle Livets Jelter. I Ordene "Jagen kan tjene to Herter" forkynder den sit altovervindende Formaal — jfr Forskyning paa hele Mennesket, hele Samfundet. Den vil ind i alle menneskelige Forheld og hellige dem med sin høje Navvarelse, sin livgivende og altfornyende Magt. Den vil løse alle Jordlivets Problemer, løfte alle Byrder — vare alt i alle. Indvidet, Familien, Staten, Politiken, Historien, Kunsten, Litteraturen, Poesien — alt vil den forny, hellige og fuldtændiggøre. Derfor findes ogsaa Familienlivet i dets renefte Jorm i de Lande, hvor Kristendommen har trængt igennem og er bleven Folkeinstitutionernes Grundbold og Princip. Derfor er Kunstens herligste Værker Kristendommens Inspirationsværk, og langt mere i den protestantiske Kriitthed, hvor Kunsten har naaet sin højeste, sin renefte Glans. Den hedenske Oldtid har ingen Mestere, der kan maale sig med Michael Angelo, Conova, og vor egen Thorvaldsen.

I Filosofiens Verden er det det samme. Under Kristendommens klare Sandhedsstraaler har den menneskelige Tanfning naaet en overerdentlig Højde. Blandt Inspirationsens direkte Frugter maa jeg uilkaarligt nævne Apoftefen Pauli Skrifter. Aldrig har jeg læst noget Værf af den menneskelige Land, der taaler at sammenlignes med hans Hvirdebreve. Dg hvilke Landsværker har ikke de kristne Nationer frembragt. Alene den kristne Skole i Vestland har skrevet mere end hele Oldtiden. Dg det er Produktioner saa vægtige, saa ægte protestantiske, at endogjaa de engeltalende Nationer foretrakker dem i Dverfæftelse for deres egen Værker. Det var Luther, der her førte an. Hans Dverfæftelse af Bibelen blev Begyndelsen til det tyffe Folks Nationallitteratur. Det Syrog, hvori ikke alene Klopstocks, men Goethes og Schillers herlige Værker er skrevne, hviler paa den tyffe Bibeloverfæftelse. I Italien har Kristendommen fand sit Stempel paa Poesiens Andsræfning i Dantes Divine Comedia — eneftaaende i Formens Stønhed og Højhed og i plastiff Styrke; i England vidner Shakespeare, den store Folke-Digter, Filosofer, og fremfor alle Milton,

hvis Tabte Paradis" er et klassiff Digt som hugget i Marmor.

Kristendommen er bleven en Magt i alle kristne Nationers Filosofi — har helliget Tænfningen, klaret Begreberne. Uden dens Lys er Filosofi en udgyg til at finde Sandheden. Kristendommen kom for at hellige Vidensfaberne. Det er ikke de usfure Resultater af dødelige og ufaldkomne Menneskers Græmfning og Eksperimentering, at den byder en jøgende Verden. Som Aabenbaringen af al Sandhed, udgaaet fra Guds Trone, indeholder den Tidens, Historiens — alle Tilværelsens Problemers Løsning; den taler med abfolut Autoritet — "Han lærte dem som den, der havde Mandighed". (Matth. 6, 29). Derfor er det ogsaa Kristendommen, der skal forløse vore lærde Skoler fra den nedbrudende Nationalisme og gudsfernægtende Materialisme, som i den moderne Tid har anvendt alle Vidler for her at gøre sig gældende.

Dg Kristendommen er den eneste Magt, ved hvilken Slægten Historie er bleven mulig. Borttag den hellige Historie, borttag de guddommelige virkende Deyftiger i Menneskelivet, og Historien vil mangle baade Begyndelse og Afslutning — vil blive en Række Sagn og Eventyr uden ethiff Betydning. Kristendommen helliger Historien, idet den aabenbarer et helligt Forsjns Villie og Formaal i Tidens og Menneskelivets vægtige Strøm — aabenbarer en hellig Begyndelse og en hellig Afslutning. I denne hellige Villies Birkeliggørelse er Kristendommen selv den virkende Sandhedskraft og den hellige Afslutning er derfor det godes, det fandes Sejr.

Det opfyldte i de kristelige Idealer gav Arkitekturen og Malerkunsten en ny og før ufendt Impuls. Derfor blev den gotiff de mest fuldendte Bygningsstiff; og de skønneste Skatte, Malerkunsten ejer, er disse, i hvilke det kristelige og kristelige er Grundinspirationen. Kristenhedens, og da ifær den protestantiske Kristenheds Kirker og Malerfamlinger, er vægtige Vidner om de kristelige Idealers uforlignelige Muligheder og Højhed.

(Sluttes.)

Der er Hul i hans Træsko.

(„Støbenhavn")

Det vijfer med Sne, og der blæfer en Vind Saa bidende haard. En otte Mars Purf med en blaafrosen Kind Joran mig i Snejappet gaar Der er Hul i hans Træsko. Det ifoldte Vand Siver ind om hans Jod. Han stamper i Sneen, saa godt som han kan, Jor at idne det jynkende Mod.

Men skulden er haard nu ved Midvinterstid, Jær for saa lille en Jyr. Dg Løjet er stumpet og tyndet af Slid, Dg Jøde og Brændsel er dyr.

Nu faar han og rydder sin Træsko for Sne Med den røddalme Naand. Mens han løfter sin Jod faar jeg Strømpen at fe. Der er Læfer, der er rimpt med Naand.

Han stutter sig sammen og krummer sin Nyg Mod den bidende Vind. Jeg hører, han mumler: Hvor Vintren er itug! Dg jeg ser noget vaadt paa han Kind.

Saa faar han sin Skilling og løfter sig glad Som ved Midjommertid. Svad gør det, naar først han har Træsko og Mad, Om saa Jorden er aldrig saa hvid. Jørgen Hansen.

Forkølelse kureret paa en Dag Lag Lakative Bromo Quinine Tablets. Apothekerne refunderer Pengene, hvis det ikke kurerer. E. W. Grove's Understiff er paa hver Bæffe. 25 Cent.

Billeder fra Orientbanen.

Efter „Meber Land und Meer".

Da Bulgarene fattede saa meget ind paa at faa Tag i den Del af Orientbanen, som fører gennem deres Land, var det vel først og fremmest politiffe Maal, de havde i Sigte.

Jør Tyrkernes Indtrængen var de ikke alene ubeftredte Herrere over deres nuværende Kongerige, men over den største Del af Balkanhalvøen. Det bulgarske Czarrige strakte sig fra det sorte Hav til Adria. Deres store Czarr Samuel havde sin Rejdsens i Hjertet af det nuværende Albanien. Endnu den Dag i Dag kan man fe Ruinerne af hans Slot paa en D i den romantiffe Prespas. Nu da Bulgarene har faaet sig revet løs fra Osmanernes Herredømme, arbejder de ikke alene paa at faarne deres egentlige Hjemland, men ogsaa paa at udvide det, kanffe i den Hensigt at genoprette det gamle Czarrige.

Uden et Sværdhug har de tidligere bragt Strumelien, en af Tyrkiffes største og frugtbarste Provinfer ind under deres Herredømme. Det er ogsaa bekendt, at den bulgarske Agitationskomitee gennem en Aarække har udtrakt sin Birkeliggørelse over hele Makedonien. Dg de strækkelige Tilstande i dette ufylkelige Land maa for en væsentlig Del tilskrives de bulgarske Komitadiffis, som har huseret barbariff.

Nu har Ungtyrkerne grebet ind, og de makedoniffe Bulgarer aander lettere. De har lidt langt mere under disse Komitadiffis end under Tyrkerne. Men det er næppe at vente, at der længe skal være No og Jred. De to Folk er for grundforskellige. Dg Aarhundreders blodige Kamp kan ikke paa en Dag forvandles til Venfkat. Balkanhalvøen vil nok blive Europas urolige Hjørne indtil en fjern Fremtid.

Et af de vigtigste Vidler til at naa Maalet var for Bulgarene at paa Herredømme over Orientbanen, som forbinder Konftantinopel med Europa, og som berører deres Sværditader Sofia og Jilippopel. Jernbanen er nu for et Land, hvad Sværdet før var for en Soldat.

Den Gang Orientbanen blev bygget, var Bulgarene endnu ikke komne løs af det tyrkiffe Nag. Siden den Tid har de — ikke mindst ved Stormmagernes Belvillie og den kloge Regering af to tyffjødte Jyrffer — fundet deres Selvfølelse igen. Det har de nu vift bl. a. ved vilkaarlig at beslaglægge Orientbanen.

Jør Europæerne er denne Samferdselslinie vigtig, ikke alene i Politiffen og for Handelen, men ogsaa fra et Turiffjfnspunkt. Den fører gennem den interessante og skønneste Del af Balkanhalvøen.

Naar den rejfjende kommer til Belgrad, Serbiens Hovedstad, har han betraadt Orientens Tærffel. Rigtig har Serberne i de sidste Aartier søgt at give Byen et europæiff Prag; men Orienten skinner gennem den tynde Fernis.

Over de talrige Nybygninger og de vafre Parkanlæg rager den gamle Tyrkerfæftning endnu truenede op, lynlig langt inden for den sterrigste Grænfe. Dg ved Siden af Korjet paa de nye, kristne Kirker pranger endnu Moskeernes Galvmaanere.

Langere mod Syd, i Statiffch og Alerinat, fappes Mindesmarkerne fra den gammelserbiffte, fortyrkiffte Tid med Tyrkernes Nyværker. Men i Jchuprija, en gammelromeriff Koloni, er det serbiffte Præg fremherfjende. Der i Nærheden ligger det berømte Mosjer Rebaniza, som blev grundet af en af de største Serberfyrfter, Lazar, i det fjortende Aarhundrede. Herfra drog han ud paa det ufylkelige Felttog mod Tyrfferne, som kofjede ham selv Livet og hans Folk dets Uafhængighed.

Siniffes de blaamende Jyergrygge i det fjerne, paa makedoniff Jord, udkæmpedes den 15. Juni 1389 det store Folkeslag, hvor Sultan Murad fjrefjrede over de forbundne Serber, Kroater, Bosniaker, Bulgarer, Valalaker, Albaner. Vel faldt han selv, men hans Søn, Bajafid I., var efter Sejren Herre over Balkanhalvøen.

Paa de talrige Borge og Fæftninger kan man endnu fe, hvor Tyrfferne slog sig ned. Jær i den maleriffte Moravadal er der mange af deres Fæftninger. Jhi denne Dal har altid været Landets store Fulsaaere, og her gaar ogsaa Orientbanen. Den tyrkiffte Fæftning er det vigtigste Nyværk ogsaa i den By, man nu kommer til, Niffch. Her kommer to af Moravas Fjelder ned. Dg gennem deres Dale gaar Jærffjelsvejene til Bulgarien og Makedonien. Helt siden Romernes Dage har der været kampet blodige Slag om Niffch. Gang paa Gang er Byen bleven ødelagt. Da Fæftningen for netop et Hundrede Aar siden blev belejret af Tyrkerne, sprangte de serbiffte Jørparere den i Luften. Siden Orientbanen blev bygget, har Niffch forvandelt sig til en moderne Serberby med brede, lige Gader. Den tyrkiffte Befolkning er trængt sammen i en lille Bydel omkring Moskeerne. Nu begynder den jmmiffte Del af Orientbanen. Her kommer vi ind i den trange og vilde Niffchavadal med mange skønne Udbygn. Niffch er en By af Slotte og Borge, Klofter og Kapeller. De ligger der som Ruiner efter de blodige Krige mellem Balkanfolkene. Den næffe Jørre Station, Pirov, har endnu sit middelalderlige skatfel, flankeret af fem Taarne. Midt i den maleriffte Jyrterov hæver sig et magtigt Taarn. Omkring denne Bydel ligger mange Nybygninger. Pirov led meget under den sidste serbiff bulgarske krig i 1885. Her sejrede Jyrff Alexander med sine tyff djisciplinerede Tropper over den serbiffte Armee. Pirov var den serbiffte Grænsestation. Czarridv hedder den bulgarske. Den har vide, romantiffe Omgivelser. Dalen stiger til det 700 Meter høje Dragomanpas. Herfra er der en henrivende Udfigt over Balkans vældige Bjergland, som i en vid Krans omgiver Sofias Højlette. Paa alle Sider hæver sig Bjerge indtil en Højde af 2000—3000 Meter. Til langt ud paa Baaren er de dækkede af Sne. Længere nede er Bjergfjæderne klædte af mørke Skove. Net i Syd rager det 3000 Meter høje Nilabjerg over alle andre, og fra det strækker sig Rhodopebjergenes lange Kæde, hvor der endnu huserer Røverbander, de vilde Gomaffer. De er Bulgarer, men Uafhængede af Tro. Hverken den tyrkiffte eller bulgarske Regering har kunnet faa Bugt med dem. Alt for hurtigt iler Toget gennem disse Alpelandskaber og flyver til Sofia, Bulgariens Hovedstad, som ligger midt paa den store Højlette. Ad denne Vej drog engang Kejfer Trajan til Sofia, og Kejfer Konftantin den Store valgte endog Byen til sin Rejdsens. Jngen, som nu befylder Sofia, kan fe paa denne moderne Storbj, at dens Historie gaar tilbage til Kristi Tid. Nærmest ligner den Byerne i det amerikanske Væften, de som er bleve til paa en Nat, i Eks. Omaha eller Denver, med de brede Gader, flumfjende nye Lejegaarde, ftyggelude Boulevarder, vide Pladfer. Men Menneskene passer ikke ind i dette forarbede Anlæg, som Alexander af Battenberg gav Planen til. I de stonne Gader med elektriff Lys, Vandledning og gode Fortov fulde man vente at fe elegante Etdviver. Men i Stedet for ramler der Bondeferrer lastede med Hø eller Brænde, der trækkes af Osker eller forte, langhornede Vøfler. Under Træerne foran de moderne Kæfer i La Boulevard des Italiens i Paris staar imaa Borde og Stole, og Gæfterne er fede Jøder og Valalaker med Vufferne stoppede i Støvefæfterne og med Stindhuer over deres lange, stride Naar. I de fordringsfulde tre- og fire- Etages Kuffe i Forretningsforrettererne fulde man vente Vuffiffer med flumfjende Spejglasruider, og bag Anderne Udftillinger af alle de dyre vefeuropæiffte Kulturfager. Men i

Hæmorrhoider kureret paa 6 til 14 Dage.

Pazo Dintment er garanteret at kurerer hvert Tilfælde af Hæmorrhoider paa 6 til 14 Dage eller Pengene refunderede. 50 Cent.

ne slog sig ned. Jær i den maleriffte Moravadal er der mange af deres Fæftninger. Jhi denne Dal har altid været Landets store Fulsaaere, og her gaar ogsaa Orientbanen.

Den tyrkiffte Fæftning er det vigtigste Nyværk ogsaa i den By, man nu kommer til, Niffch. Her kommer to af Moravas Fjelder ned. Dg gennem deres Dale gaar Jærffjelsvejene til Bulgarien og Makedonien.

Helt siden Romernes Dage har der været kampet blodige Slag om Niffch. Gang paa Gang er Byen bleven ødelagt. Da Fæftningen for netop et Hundrede Aar siden blev belejret af Tyrkerne, sprangte de serbiffte Jørparere den i Luften.

Siden Orientbanen blev bygget, har Niffch forvandelt sig til en moderne Serberby med brede, lige Gader. Den tyrkiffte Befolkning er trængt sammen i en lille Bydel omkring Moskeerne.

Nu begynder den jmmiffte Del af Orientbanen. Her kommer vi ind i den trange og vilde Niffchavadal med mange skønne Udbygn. Niffch er en By af Slotte og Borge, Klofter og Kapeller. De ligger der som Ruiner efter de blodige Krige mellem Balkanfolkene. Den næffe Jørre Station, Pirov, har endnu sit middelalderlige skatfel, flankeret af fem Taarne. Midt i den maleriffte Jyrterov hæver sig et magtigt Taarn. Omkring denne Bydel ligger mange Nybygninger. Pirov led meget under den sidste serbiff bulgarske krig i 1885. Her sejrede Jyrff Alexander med sine tyff djisciplinerede Tropper over den serbiffte Armee.

Pirov var den serbiffte Grænsestation. Czarridv hedder den bulgarske. Den har vide, romantiffe Omgivelser. Dalen stiger til det 700 Meter høje Dragomanpas. Herfra er der en henrivende Udfigt over Balkans vældige Bjergland, som i en vid Krans omgiver Sofias Højlette. Paa alle Sider hæver sig Bjerge indtil en Højde af 2000—3000 Meter. Til langt ud paa Baaren er de dækkede af Sne. Længere nede er Bjergfjæderne klædte af mørke Skove. Net i Syd rager det 3000 Meter høje Nilabjerg over alle andre, og fra det strækker sig Rhodopebjergenes lange Kæde, hvor der endnu huserer Røverbander, de vilde Gomaffer. De er Bulgarer, men Uafhængede af Tro. Hverken den tyrkiffte eller bulgarske Regering har kunnet faa Bugt med dem. Alt for hurtigt iler Toget gennem disse Alpelandskaber og flyver til Sofia, Bulgariens Hovedstad, som ligger midt paa den store Højlette. Ad denne Vej drog engang Kejfer Trajan til Sofia, og Kejfer Konftantin den Store valgte endog Byen til sin Rejdsens. Jngen, som nu befylder Sofia, kan fe paa denne moderne Storbj, at dens Historie gaar tilbage til Kristi Tid. Nærmest ligner den Byerne i det amerikanske Væften, de som er bleve til paa en Nat, i Eks. Omaha eller Denver, med de brede Gader, flumfjende nye Lejegaarde, ftyggelude Boulevarder, vide Pladfer. Men Menneskene passer ikke ind i dette forarbede Anlæg, som Alexander af Battenberg gav Planen til. I de stonne Gader med elektriff Lys, Vandledning og gode Fortov fulde man vente at fe elegante Etdviver. Men i Stedet for ramler der Bondeferrer lastede med Hø eller Brænde, der trækkes af Osker eller forte, langhornede Vøfler. Under Træerne foran de moderne Kæfer i La Boulevard des Italiens i Paris staar imaa Borde og Stole, og Gæfterne er fede Jøder og Valalaker med Vufferne stoppede i Støvefæfterne og med Stindhuer over deres lange, stride Naar. I de fordringsfulde tre- og fire- Etages Kuffe i Forretningsforrettererne fulde man vente Vuffiffer med flumfjende Spejglasruider, og bag Anderne Udftillinger af alle de dyre vefeuropæiffte Kulturfager. Men i

Advertisement for Dr. Peter's Kuriflo, featuring a decorative border and text describing its benefits for various ailments.

Advertisement for Bøger for Konfirmationen, listing various books for sale by Danish Luth. Publ. House, Blair, Nebr.